

Phần 6

Chương 21 Mâu Thuẫn

Những lời của Khương Biệt luôn quanh quẩn bên tai Thanh Hà khiến cô càng thêm để ý những đầu mối mơ hồ đó.

Cô vốn nghĩ rằng Cao Liêu Vân chính là người nổ súng mà kẻ giết anh ta diệt khẩu là những tên bắt cóc trong nhà tù ở Tây Bắc kia. Mục đích là sợ anh ta tiết lộ hành tung của bọn chúng hoặc có lẽ giữa bọn chúng và Cao Liêu Vân đã từng có hiềm khích ở trong tù nên mới mượn cơ hội này để trả thù, nhưng giờ đây mọi chuyện đã vượt quá xa so với dự đoán. Nếu suy luận đó là đúng thì tại sao bọn bắt cóc kia lại giết mấy nam sinh nọ? Tuy rằng tội ác của họ không thể tha thứ nhưng căn cứ theo sự điều tra của Khương Biệt thì những nam sinh đó không hề có quan hệ gì với những kẻ bắt cóc cả.

Hay thật ra người nổ súng ngày đó không phải Cao Liêu Vân mà là một người khác? Và có lẽ người này có liên quan chặt chẽ đến vụ án giết người rồi thiến liên hoàn mấy bữa nay.

Hắn có mục đích gì?

Đừng nói là Thanh Hà mà ngay cả Khương Biệt cũng có chút hỗn loạn.

“Đừng nghĩ nhiều, có Nhất Ngạn bảo vệ cô chắc chắn cô sẽ không có việc gì. Thân phận của những kẻ bắt cóc kia cũng đã rõ ràng, cô không cần lo lắng việc bọn chúng lúc nào cũng muốn giết cô.” Khương Biệt an ủi cô.

Thanh Hà cười với anh ta, cầm ly trà đã hết trên bàn lên nói: “Tôi đi pha trà giúp anh.”

Sau khi rời khỏi phòng khách, sự nghi ngờ trong lòng Thanh Hà càng lớn dần.

Nhất Ngạn...

Cô có một loại trực giác khó diễn tả bằng lời rằng nhất định Nhất Ngạn không thoát khỏi liên quan đến những chuyện này. Nhưng cậu ta thoát ần thoát hiện, làm việc cũng không có gì nguyên tắc nên cô không thể hiểu rõ được mục đích của cậu ta, cô luôn cảm thấy trên người cậu ta như được bao bọc bởi lớp sương mù, không phải địch nhưng cũng chẳng giống bạn nên khiến người ta không thể nắm bắt được.

Cô mở ngăn tủ lấy trà trong cái hộp bằng đồng đen ra. Lúc mở ra cô mới phát hiện bên trong chỉ còn lại chút ít bột trà. Phòng khách và phòng bếp tương

đôi xa nên Thanh Hà đứng ở trong nhà bếp hỏi vọng ra: “Hết trà rồi, anh uống cà phê không?”

“Cà phê?” Khương Biệt đột nhiên im lặng.

Dường như anh ta đang suy nghĩ điều gì đó rất sâu xa, Thanh Hà không dám quấy rầy nên vẫn cầm hộp trà đứng ở trong nhà bếp.

Một lúc lâu sau Khương Biệt chợt bừng tỉnh hiểu ra. Anh ta đi vào nhà bếp kích động đặt hai tay lên vai Thanh Hà, ý cười rất rõ: “Thanh Hà, cô đúng là phúc tinh của tôi mà.”

“Sao vậy?” Thanh Hà không hiểu chuyện gì, khó hiểu nhìn ánh mắt trong suốt sáng ngời của anh ta.

“Ngày đó lúc bọn tôi và Nhất Ngạn đi đến nhà Cao Liêu Vân thì trong nhà bếp có hai ly cà phê.” Khương Biệt không phát hiện sự bối rối của cô khi anh ta nhắc lại chuyện này, trong mắt anh ta giờ phút này chỉ nghĩ đến vụ án đã có đột phá, ánh mắt lóe sáng xoa đầu cô: “Cảm ơn.”

“Không... Không cần.” Thanh Hà hơi lắp bắp nói.

Nhất Ngạn đứng khoanh tay nghiêng người dựa vào cạnh cửa ở cuối hành lang, sườn mặt bị bóng tối che khuất. Thanh Hà chỉnh sửa lại tóc tai này nọ xong định xoay người quay về phòng thì đột nhiên đụng phải một người ở đằng sau khiến cô sợ hãi lùi về ba bước, suýt chút nữa đã bị trật chân.

Thanh Hà sờ tay lên ngực, nói bằng giọng vẫn còn rất sợ hãi: “Cậu định làm gì? Muốn hù chết tôi sao?”

“Không làm việc gì trái với lương tâm thì sao cô lại sợ?” Nhất Ngạn mỉm cười quan sát kỹ gương mặt cô.

“Việc trái với lương tâm? Tôi làm việc gì mà trái với lương tâm?” Thanh Hà bị ánh mắt sáng quắc của Nhất Ngạn dọa lui về sau một bước, lưng dựa sát vào bức tường.

Cả hai mặt đối mặt nhau trên lối đi hành lang chật hẹp, một cao một thấp khiến sự chênh lệch trở nên rất rõ ràng.

Không biết Nhất Ngạn bị làm sao mà hình như cậu có gì đó không đúng. Thời điểm Nhất Ngạn cười không nhất định cậu sẽ vui, khi không cười cũng chưa hẳn là đang tức giận. Nhưng lúc cậu ta cười một cách bình tĩnh, không trêu chọc cũng không đùa giỡn thì nhất định là có vấn đề.

Thanh Hà cảm thấy áp lực, đang muốn xoay người rời đi thì Nhất Ngạn bỗng nhiên kéo tay cô lại, sau đó thuận thế kéo luôn cô ngã vào lòng mình. Cậu vừa sờ lên mặt cô vừa dán sát vào cô sau đó bật cười, phả hơi thở nóng rực lên cổ cô: “Trốn cái gì, em không tốt chỗ nào? Ở cạnh em tốt hơn ở cùng tên ngốc họ Khương kia nhiều. Anh ta có thể cho cô cái gì thì em cũng có thể cho cô cái đó. Cái anh ta không thể cho cô nhưng em thì vẫn cho cô được.”

“Thả tôi ra!” Thanh Hà hoảng hốt nói.

Nhất Ngạn dùng ngón tay vuốt ve môi cô: “Không phải cô rất thích quyến rũ đàn ông sao?”

“Tôi không biết cậu đang nói gì, mau buông tôi ra!”

Nằm ngoài suy đoán của Thanh Hà, lần này Nhất Ngạn thật sự thả cô ra. Thanh Hà xoay người lại thì thấy cậu ta đang tỉ mỉ quan sát cô, ánh mắt kia có loại cảm giác nhẹ nhàng, nghiền ngẫm rất kỳ lạ. Thanh Hà có chút khó hiểu, lo lắng, không biết cậu ta lại đang tính toán điều chi. Hàm răng cô khễ va vào nhau nhưng lại một lần nữa ngoài dự đoán của cô, cậu ta không hề làm gì cả, chỉ đút một tay vào túi quần bình tĩnh nói: “Cô thật sự rất thích Khương Biệt sao?”

Thanh Hà không trả lời được mà chỉ kinh ngạc nhìn cậu ta.

Nhất Ngạn dựa vào tường, yên tĩnh chờ câu trả lời của cô.

“Chuyện này có liên quan gì đến cậu?” Không hiểu vì sao cô lại mở miệng nói câu nói mang hàm ý giận dỗi này. Cô chỉ là món đồ chơi để giết thời gian của cậu ta mà thôi... Nhận định này đã cắm rễ sâu trong đầu Thanh Hà từ lâu thế nhưng lúc này cô lại có chút dao động. Lẽ nào cậu ta cũng có cảm tình với cô sao? Ngoại trừ tâm lý thiếu niên tranh cường hào thắng và không cam lòng chịu thua ở trước mặt mọi người ra thì cậu ta cũng có cảm giác khác với cô sao?

Cậu ta luôn trêu chọc cô. Nhưng nếu chỉ là trêu đùa thì sao phải có vẻ mặt như thế? Thanh Hà càng ngày càng không rõ tâm tư của cậu ta.

Nếu như đây là một cách gạt người khác của cậu ta thì cũng quá mức cao minh rồi. Cô vẫn cho rằng cậu ta là người tâm cao khí ngạo, không muốn nhận thua lại càng không muốn cúi đầu trước người thắng.

Cô vẫn nghĩ thứ đang chờ đợi cô là một trận bão táp nhưng kết quả chỉ là một cơn sóng nhỏ, kể tiếp đột nhiên yên bình đến lạ kỳ.

Dù vậy nhưng nỗi bất an trong lòng Thanh Hà lại càng lớn. Cô hoàn toàn không hiểu rõ cậu ta, cô rất sợ bị thương hại và đùa cợt. Trong tiềm thức của cô, cô không muốn quá thân thiết với cậu ta. Chỉ là có đôi khi bất tri bất giác lại trò chuyện vui vẻ với cậu ta. Thanh Hà cố gắng giữ vững lý trí và sự tự tôn trong tình cảm mộng lung này nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không tìm được một điểm thăng bằng.

Nhất Ngạn đợi thật lâu lại thấy cô vẫn cúi đầu im lặng. Cậu đột nhiên nở nụ cười lạnh: “Quả nhiên là cô thích Khương Biệt. Có điều em phải nói cho cô biết là anh ta sẽ không thích cô.”

“Cái gì?”

Sự đố kỵ như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt Nhất Ngạn, gọi lên ác ý ở sâu trong lòng cậu khiến cậu không nhịn được dùng lời nói nhục nhã cô: “Loại phụ nữ như cô, anh ta chỉ cần ngồi nhà vẫy tay một cái là có cả hàng đàn hàng đống

tới dán lên người anh ta, cô có xếp hàng cũng không tới phiên cô đâu. Hơn nữa trong nhà anh ta đã quyết định việc cưới xin rồi, không còn bao lâu nữa sẽ đính hôn, cô thấy mình còn có cơ hội không?”

Lời của cậu ta quá ác độc khiến lòng Thanh Hà đau đớn khó chịu, mắt cũng hơi đỏ lên: “Trong mắt cậu tôi là người phụ nữ như thế nào? Tôi là người rất tồi tệ sao? Hay là người để cậu tùy ý xoay vòng, nhào nặn thế nào cũng được? Ở trong mắt cậu, tôi chỉ là một món đồ chơi sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Thanh Hà đẩy mạnh cậu ta ra, cởi dép lê trên chân ra nện vào đầu Nhất Ngạn: “Cậu đi chết đi, Bạch Nhất Ngạn!”

Dép lê rớt xuống đất.

Nhất Ngạn cúi người chậm rãi nhặt lên sau đó xoay tròn trên đầu ngón tay, nói với cô: “Em sẽ khiến anh ta đẹp mặt.”

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch, chạy nhanh về phòng.

Sau khi Nhất Ngạn bình tĩnh lại thì dựa vào bức tường sững sờ, trong lòng có cảm giác hối tiếc nhưng không muốn dẹp bỏ sĩ diện để đi gặp cô. Tất cả oán hận trong lòng đều hóa thành sự đố kỵ mãnh liệt khiến cậu ta giận đến mức nghiên răng ken két.

Đến sáng ngày hôm sau Khương Biệt mới trở về. Vừa về đến nhà anh ta nhìn thấy Nhất Ngạn đang ngồi trong phòng khách xem báo, hai chân vắt vẻo mặc áo sơ mi trắng rất vừa vặn, mang cặp kính gọng bạc khá tương xứng, nhìn có vẻ bình tĩnh lại lịch sự. Đã rất lâu Khương Biệt chưa thấy Nhất Ngạn trầm ổn như vậy nên không khỏi kinh ngạc hỏi: “Nhất Ngạn, sao dậy sớm vậy?”

Nhất Ngạn để tờ báo xuống cười thân thiện với Khương Biệt: “Hôm nay được nghỉ, anh quên à? Công việc có vất vả không? Tôi đã hầm cách thủy canh gà tào đỏ, anh có muốn ăn không? Đã bỏ váng mỡ rồi.”

“Cảm ơn.” Khương Biệt cũng không có nhiều hoài nghi đối với sự nhiệt tình của Nhất Ngạn vì lúc tâm trạng Nhất Ngạn tốt thì sẽ cực kỳ săn sóc người khác.

Nhất Ngạn đi vào nhà bếp lấy bình rượu đỏ trong tủ kính ra: “Vụ án thế nào, có tiến triển gì không? Không để ý tôi làm mấy ly chứ?”

“Nếu không có vấn đề gì khác thì có lẽ tôi sắp sửa tra ra được vụ án này rồi, rượu ở trong tủ cậu cứ tùy ý.” Khương Biệt không hề có ý kiến.

Màu sắc đỏ sậm của rượu dần đầy lên trong ly, cổ tay Nhất Ngạn xoay tròn nhẹ nhàng làm cho rượu trong ly cũng chuyển động theo sau đó cậu ta đưa lên trước mặt, thông qua ly rượu nhìn bóng dáng trở nên mơ hồ tối tăm của Khương Biệt.

Nhất Ngạn cứ nhìn Khương Biệt qua ly rượu thật lâu, thấy anh ta cởi áo khoác sau đó dùng muỗng múc canh gà...

“Đừng uống... uồ...ng!” Thanh Hà đứng trong hành lang thấy cảnh này lập tức lao tới, hất chén canh trong tay Khương Biệt: “Có độc!”

“Loảng xoảng”, chén canh rơi xuống đất bể tan thành nhiều mảnh vụn.

Khương Biệt cười khẽ dùng tay sờ trán cô: “Thanh Hà, cô làm sao vậy?”

“Tôi không sao cả, trong canh thật sự có độc.” Vẻ mặt Thanh Hà căng thẳng nói.

Khương Biệt nói: “Canh này do Nhất Ngạn nấu sao lại có độc được?”

Thanh Hà nói: “Nhưng mà... thật ra...”

Nhất Ngạn đi tới dùng một muỗng khác múc canh ở trên bàn đưa vào miệng mình sau đó nhìn cô rồi nuốt xuống: “Nếu có độc em sẽ là người chết trước.” Cậu ném muỗng đi sau đó đi ra ngoài.

Thanh Hà giật mình, sau đó cười xin lỗi với Khương Biệt rồi xoay người đuổi theo.

Cô đứng trước cửa phòng ngăn Nhất Ngạn lại, nắm chặt cổ tay cậu ta: “Cậu không hạ độc, không phải cậu nói...”

“Em sẽ khiến anh ta đẹp mặt?” Nhất Ngạn cười nhạt một tiếng: “Xin cô động não chút đi, cô nghĩ rằng chúng ta đang đóng phim võ hiệp hả? Chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ biết tôi sẽ không tự mình giết anh ta. Hạ độc? Vậy cũng lợi cho anh ta quá rồi.”

“Cậu... cậu vẫn muốn hại anh ta?”

“Đó là do anh đáng đời.” Nhất Ngạn cười khẽ nhéo nhéo mặt cô.

Thanh Hà sợ đến nổi cả da gà.

Mấy ngày nay cô luôn chú ý đến mọi hành động, việc làm của Nhất Ngạn nhưng cậu đều vô cùng bình thường. Thời điểm Thanh Hà sắp buông tha thì sáng sớm nay Nhất Ngạn lại tỏ vẻ khác thường, không ngủ nướng nữa mà đi ra ngoài từ rất sớm.

Chương 22

Cái Bẫy

Sáng sớm hôm nay, Khương Biệt rời giường từ rất sớm.

Đồn cảnh sát.

“Có phải đã có tiến triển gì không?” Trần Kiện Phong xoa xoa tay, đứng ngồi không yên sau đó dứt khoát đứng dậy. Ngưu Ly đứng ở bên cạnh anh ta với vẻ mặt hơi úp mở.

Ánh mắt Khương Biệt chậm rãi đảo qua người cô ta sau đó nhìn Trần Kiện Phong: “Tôi đã có kết quả. Người giết chết Cao Liêu Vân tôi quen mà anh cũng quen.”

Thần kinh Ngu Ly bỗng chốc căng cứng, cô ta ngồi thẳng dậy nắm chặt tay lại sau đó thả ra, miễn cưỡng chống đỡ để bản thân nhìn có thể bình tĩnh một chút.

Rõ ràng Trần Kiện Phong rất kinh ngạc, lập tức đặt câu hỏi: “Điều này sao có thể được?”

Khương Biệt không nhìn cô ta nữa mà đi vài bước quanh phòng: “Có gì mà không thể, ngày đó lúc tôi đến nhà Cao Liêu Vân thì anh ta đã chết nhưng trong nhà bếp vẫn còn hai ly cà phê còn nóng hổi, chứng tỏ mới vừa được pha. Nếu như không phải là người quen thì làm sao có thể khiến Cao Liêu Vân mời vào nhà rồi còn pha cà phê mời họ? Nếu không phải là người quen thì với bản lĩnh của anh ta, sao trong phòng lại không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào? Rõ ràng là anh ta bị bắt ngờ, bị giết chết trong tình huống không cảnh giác.”

Trần Kiện Phong nói: “Rốt cuộc là ai?”

“Là tôi!” Ngu Ly lớn tiếng thừa nhận cắt ngang lời Khương Biệt: “Tất cả đều là do tôi làm!”

Trần Kiện Phong trợn mắt há hốc mồm.

Khương Biệt từ tốn nói: “Hung thủ là Chu Ngọc.”

Trong nháy mắt căn phòng lập tức yên tĩnh lại, chỉ có giọng nói bình tĩnh của Khương Biệt tựa như dòng nước êm ả chảy xuôi: “Tôi biết cô và cô ta là chị em tốt, tôi cũng rất đồng tình với cô ta, nhưng người là do cô ta giết, cô không thể nào thay cô ta chịu trách nhiệm được.”

Ngu Ly không nói thành lời, ánh mắt ngập nước.

Đột nhiên có một tiếng “Két” vang lên, cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Chu Ngọc bị mấy cảnh sát áp giải vào, trên mặt cô ta không có gì gọi là kinh hoàng, có chăng chỉ là chút tiếc nuối và vẻ lạnh lẽo như thường ngày.

“A Ngọc...” Ngu Ly muốn đi qua nhưng đã bị cảnh sát không chế.

Khương Biệt đi đến bên cạnh Chu Ngọc: “Tại sao cô lại giết Cao Liêu Vân và mấy học sinh đó?”

Chu Ngọc không trả lời, Khương Biệt nói tiếp: “Để tôi nói thay cô. Cô căm hận những tên đàn ông chuyên ức hiếp phụ nữ, cô chỉ muốn tất cả bọn họ đều chết đi. Bởi vì năm đó, trong nhà tù kia đã có một người quan trọng nhất với cô đã chết.”

Ở Tây Bắc tràn ngập cát vàng từng có một nhà tù như vậy.

Bên trong giam giữ những phạm nhân từ khắp nơi trên cả nước đưa tới... Những người liên quan đến vụ án không thể công khai trước mặt mọi người hoặc là liên quan đến giới chính trị nhạy cảm, đồng thời nơi đó cũng là nơi cách ly những người có cơ thể bị biến đổi khác thường, vượt quá người thường hoặc có năng lực đặc biệt...

Mấy năm trước, có một thanh niên đến nơi đó, nơi đó thật sự là địa ngục của một người bình thường. Có lẽ đang trong thời kỳ nổi loạn muốn làm chút chuyện khác với người thường hoặc có lẽ xuất phát từ lòng hiếu kỳ của anh ta, nhưng cũng có lẽ là vì một nguyên nhân khác.

Ở đó, anh ta quen một cô gái trẻ tuổi.

Ở nơi đó, chung quanh chỉ toàn là sa mạc hoang vu và nhà tù kia hoàn toàn khép kín, bình thường không cho phép bất kỳ ai ra ngoài. Ở đó, ngoại trừ quản ngục thì chỉ còn phạm nhân, nên theo một cách rất tự nhiên họ đã trở thành bạn.

Nhà tù ấy được xây bằng gạch vuông, bên trong là hành lang dài hẹp bị bao phủ bởi bóng đêm vô biên, thông cả bốn phương tám hướng.

Buổi tối chàng trai và cô gái ngồi bệt dưới đất uống rượu. Bởi vì ngày đó là ca trực của bọn họ.

Cô gái uống nhiều hơn, say khướt hỏi chàng trai: “Anh có thích em hay không?”

Gò má chàng trai ửng hồng không dám trả lời cô gái. Nhờ men say nên cô gái liên tục hỏi tới, chàng trai không còn cách nào khác đành phải gật đầu. Cô gái rất vui sướng nhưng cảm giác vui sướng ấy chưa kéo dài được bao lâu thì trong hành lang đã có rất nhiều người vây kín.

Những kẻ này là một đám phạm nhân vượt ngục ở khu bắc, bởi vì tìm không ra đường nên đi đến nơi này.

Cả đám phạm nhân bị nhốt nhiều năm như vậy, lần này xổng ra nếu không thấy máu thì không thể làm dịu được sự tham lam ác độc trong chúng.

Tên đàn ông cầm đầu giẫm chàng trai ở dưới chân: “Cho mày một cơ hội, chơi đồ đê tiện này ở trước mặt bọn tao thì bọn tao sẽ tạm tha cho mày.”

Chàng trai có đồng ý không?

Cô gái sợ tới mức trốn ở góc phòng.

Nhưng con người là một loài sinh vật đáng ngạc nhiên. Thời điểm đứng bên bờ sinh tử, chuyện gì cũng có thể xảy ra bởi vì khi đó bạn đã không phải là bạn, chỉ còn tuân theo bản năng mà thôi. Chàng trai cưỡng hiếp cô gái trước mặt bọn phạm nhân, sau khi xong việc thì kéo quần đứng dậy.

Một tên trong đám phạm nhân đá ‘phần bên dưới’ của chàng trai cười ha ha nói: “Chim nhỏ thật.”

Một tên khác đẩy chàng trai một phát, lật quần chàng trai sau đó phơi bày nửa người dưới cho bọn chúng vây xem.

“Quá nhỏ, nhỏ không khác gì cây kim!”

“Thế này đúng là làm khó đồ tiện nhân dâm đăng kia, có cảm giác không?”

“Bình thường nên tự xử nhiều hơn đi.”

...

Hai mắt cô gái vô hồn nằm trên mặt đất với hai chân dang mở to. Chỗ giữa bắp đùi trắng muốt không ngừng chảy máu, đây là lần đầu tiên của cô cùng chàng trai mình thích nhất hơn nữa còn bị cả đám người dơ bẩn vây xem cộng thêm những lời nói nhục nhã không dứt.

Tùng gã đàn ông nhào lên phát tiết thú tính trên người cô, bắn chất dịch nhờn dơ bẩn lên thân thể cô hết lần này tới lần khác, cô đã không còn nhớ rõ cơ thể mình bị bao nhiêu người làm, cô chết lặng để mặc cho bọn chúng dâm vào rồi rút ra...

Khi đó chàng trai đứng ở bên cạnh nhìn thấy nhưng bởi vì sợ hãi nên không tiến lên.

Cuối cùng sau khi cả đám phạm nhân thỏa mãn thì bọn chúng bảo chàng trai dẫn bọn chúng ra ngoài.

Ngày hôm sau, cô gái bị phát hiện chết ở hành lang nhà tù, toàn thân trần truồng với phần dưới thân thể hỗn độn.

Bởi vì vụ án này liên quan đến những tên tội phạm hung ác cùng cực không thể công khai nên cuối cùng không giải quyết được gì, chàng trai kia cũng đến nơi khác, không ai biết anh ta đã đi đâu...

...

Chuyện xưa đến đây là hết.

Khuong Biệt nhìn Chu Ngọc: “Cô ấy là con gái của chị đúng không?”

Sau nhiều lần điều tra và kiểm chứng, cuối cùng Khuong Biệt khẳng định ba kẻ cướp ngân hàng kia chính là ba tên trong đám tội phạm vượt ngục năm đó, chỉ là sau khi vượt ngục thì mỗi người đi một ngả nhưng cuối cùng lại gặp nhau trên một con đường. Trước đó không lâu, bọn chúng đã gặp lại nhau ở thị trấn nhỏ này, vì không muốn để lộ thân phận của những người còn lại nên bọn chúng mới định giết Thanh Hà diệt khẩu.

Không ngoài dự đoán của Khuong Biệt, tên trùm khản và những tên khác vẫn còn ở trong thị trấn nhỏ này.

Khuong Biệt đã tới nhà Cao Liêu Vân để điều tra lần cuối cùng.

Sau khi ba tên kia đến nơi này thì vẫn luôn liên lạc với Cao Liêu Vân và thông qua trợ giúp của anh ta để tiến hành kế hoạch cướp ngân hàng. Cao Liêu Vân không muốn chịu sự khống chế của bọn chúng nữa nên mới nổ súng.

Sau đó Chu Ngọc giết anh ta để báo thù còn những nam sinh kia chỉ là vật hy sinh để cô ta phát tiết sự bất bình trong lòng.

Nhưng bọn chúng đúng là chết vẫn chưa hết tội.

Chỉ cần tìm được cách liên lạc với những tên còn lại thì nhất định sẽ có đột phá mới.

Khương Biệt lật tung cả nhà Cao Liêu Vân lên cuối cùng tìm được một chiếc giày ở trong tủ giày.

... Đây vốn là một đôi giày ống nhưng bây giờ chỉ còn một chiếc. Dùng chút phương pháp riêng biệt cuối cùng anh đã tìm được chiếc giày còn lại trong một tiệm giày ở vùng lân cận.

Ông chủ bởi vì có chuyện về nhà nên vẫn chưa giải quyết đơn hàng, ông ta đứng ở trên quầy đẩy mắt kính lão nói: “Xin lỗi, tuần trước tôi có đồng ý với một anh bạn trẻ giúp cậu ta thay đế giày nhưng vì có chuyện đột xuất nên thật sự chưa có thời gian, lần này tôi sẽ làm không lấy tiền, nhờ cậu nhắc lại với cậu ta giúp tôi.”

“Thay đế giày?”

Khương Biệt lật giày lại, đế giày không hề bị hư mà chỉ dính đất đỏ và một ít đá vụn có màu ngọc trai.

Đây là... đá trân châu?

Đất đỏ hơn nữa lại có đá trân châu thì chỉ có vùng phụ cận nông trường lớn ở dưới chân núi Thành Bắc Thái Bình mới có.

Không bị hỏng, tại sao lại phải vội vã đổi đế giày?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Khương Biệt nói đôi là bạn của Cao Liêu Vân, sau khi trả tiền thì lấy giày đi. Ông chủ nhìn anh đi xa, vén tấm màn vải màu xanh đi vào trong phòng gọi điện thoại.

“Mọi chuyện đã xong.”

Dưới chân núi Thành Bắc Thái Bình.

Trong rừng cây cối rậm rạp như muốn che trời, nếu không có người bản xứ chỉ dẫn thì rất dễ bị lạc mất phương hướng. Có một con đường quốc lộ bị cây cối che khuất, ven đường có rất nhiều bông hoa nhỏ màu vàng nhạt. Xe việt dã nhanh chóng chạy về phía trước. Thật lâu sau, cây cối trước mắt mới thưa thớt hơn một chút, dây leo và cỏ bụi mọc đầy núi đá bên trái giống như một khối thạch bích cực lớn liên tiếp với dãy núi ở phía Tây Bắc.

... Đã đến trên núi.

Có một cánh cửa gỗ cao khoảng ba bốn mét chắn ngang lối đi, ở đó còn hai người đàn ông gác súng trên vai, đạn đã lên nòng canh giữ ở cửa ra vào, sau khi thấy xe tới lập tức tiến lên tra hỏi.

Thanh Hà trốn ở sau tảng đá trong rừng cây, vì quá xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói gì.

Cửa xe mở ra, Nhất Ngạn nhảy từ trên ghế lái phụ xuống, bình tĩnh dựa vào cửa xe. Người ngồi ghế lái là một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, sau khi đàm phán với hai người đàn ông canh cửa và được hai người đó xác nhận thì mới mở cửa cho bọn họ đi vào.

Sau cánh cửa gỗ là một con đường núi rất dài, cây cối tươi tốt, yên tĩnh đến mức không nghe được tiếng chim sẻ.

Xe việt dã đi được nửa giờ thì khu vực trước mắt dần dần thoáng đãng sau đó một khu nghĩa địa rất lớn xuất hiện. Bên ngoài khu nghĩa địa có một cánh cửa sắt nên Nhất Ngạn và người đàn ông dẫn đường đành phải xuống xe đi bộ.

Giữa nghĩa địa có một con đường đá nhỏ dẫn đến một nơi vắng vẻ, hai bên là những bia mộ màu trắng được sắp xếp một cách có trật tự, trên đó khắc những cái tên xa lạ. Thịnh thoảng bọn họ nhìn thấy trước vài ngôi mộ có đặt những bó hoa tươi, phần lớn hoa đều được hái trực tiếp trong khu nghĩa địa. Đi học theo con đường nhỏ này, địa hình dần dần cao lên, sau một hồi lâu họ đi tới một cái đài được xây bằng đá.

Trên đài là ba pho tượng Phật được xây dựa vào núi, phía trước là vách núi đá không còn con đường nào khác.

Chương 23

Tính Toán

Người đàn ông lần mò tìm kiếm trên tượng đá một lúc sau đó lôi ra một cái vòng đồng được khảm ở bên trong thân tượng, rồi dùng hết sức kéo tượng Phật ra ngoài.

Đằng sau tượng Phật là một hang động cao khoảng nửa người, bên trong tối đen, mênh mông không thấy điểm cuối, người đàn ông đi vào trước, Nhất Ngạn lẳng lẳng theo sát phía sau.

Người đàn ông đi đến vách tường đá lần tìm một hồi sau đó móc ra một ngọn nến, dùng đá lửa mang theo bên người thắp nến rồi quay đầu lại nhìn Nhất Ngạn, có chút kinh ngạc nói: “Chàng trai trẻ, lá gan không nhỏ nhỉ.”

“Làm việc cho anh Hùng mà, đương nhiên là phải có chút cam đảm chứ.” Nhất Ngạn cười nói với vẻ thoải mái, thuận tiện quan sát tình huống trong động.

Cửa động rất hẹp nhưng trong động lại rất rộng rãi.

Trên đỉnh đầu có rất nhiều thạch nhũ với kích thước lớn nhỏ khác nhau, thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi xuống mặt đất làm ướt lớp bùn đen ở dưới chân. Trên mặt đất có nhiều chỗ gồ ghề, đọng đầy nước nhưng cũng có nhiều chỗ vẫn còn coi như bằng phẳng. Lúc mới vào thì hang rất rộng nhưng sau khi đi về phía trước mười mấy mét thì càng lúc càng hẹp lại, lối đi rất dài nhưng chỉ đủ cho một người đi qua.

Những năm qua, cậu vẫn luôn du lịch mạo hiểm ở bên ngoài nên có nơi nào mà chưa từng đi qua? Nếu là người bình thường có lẽ sẽ bị bóng đêm vô biên dọa cho sợ nhưng cậu đã từng bị kẹt trong một cái hang động tối tăm, không có ánh sáng suốt ba tháng, chỉ dựa vào ăn nấm và bùn bên trong để sống qua ngày. Cũng nhờ lần đó mà ánh mắt của cậu có thể nhìn thấy mọi vật rất rõ ràng trong bóng đêm.

Người đàn ông cầm đèn cây cẩn thận đi trong hang động, Nhất Ngạn yên tĩnh theo sát ở phía sau, vẫn luôn giữ khoảng cách với người đàn ông kia khoảng năm mét.

Đi được khoảng nửa giờ thì hang động dần rộng ra. Sau khi đi qua một cây cầu đá thì rốt cuộc cũng đã tới điểm cuối.

Ngoài động xán lạn như ánh mặt trời, chim hót hoa thơm.

Đây là một vườn hoa rất lớn, chính giữa là một bể phun nước cỡ lớn, dòng nước trong suốt dưới ánh sáng vàng óng ánh của mặt trời bị chiết xạ tạo nên những đốm sáng rực rỡ. Phía Tây có mấy căn nhà gỗ xếp thành hàng ngang, ngoài ra còn có một cái lều có đỉnh màu xanh lam rất lớn đứng lẳng lẳng giữa các căn nhà gỗ, đằng sau là một cái sân, trong sân thoáng vang lên tiếng gà kêu cục tác.

Vì trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát nên cả đám người đều trốn ở chỗ này, đồ ăn cũng chỉ có vậy.

Trong lòng Nhất Ngạn cân nhắc suy tính nhưng trên mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì cả.

Trong căn lều lớn.

Mười mấy người đàn ông đều mặc áo ba lỗ màu trắng và quần jean rộng thùng thình, đang ngồi tùm năm tùm ba miệng phì phà điếu thuốc, có người uống rượu hoặc đánh bài, thỉnh thoảng nói một chút chuyện thô lỗ.

Dép lê để lộn xộn đầy đất.

Ở chính giữa đám người là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đang nằm trên ghế dựa, cạnh chân có một thiếu nữ Vân Nam đang quỳ, cẩn thận giúp hắn ta bóp đầu gối. Người này có gương mặt chữ quốc (国), mặt mày đầy mụn, cánh

tay cơ bắp vạm vỡ, dép lê màu xanh bọt biển lắc qua lắc lại ở trên chân hấn ta tưởng như sắp rơi xuống ngay sau đó.

“Anh Thắng, đã dẫn người đến.” Người đàn ông trung niên tiến lên khom lưng khúm núm nói.

Nhất Ngạn bước lên hai bước, cách người đàn ông đang nằm trên ghế khoảng hai mét.

Người đàn ông vẫn đang nhắm mắt giống như không nghe thấy.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, rất nhiều ánh mắt rơi xuống người Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn để mặc cho bọn họ nhìn, vẻ mặt thản nhiên đến không thể thản nhiên hơn.

Qua một hồi lâu tựa như gần cả thế kỷ, Vương Thắng mới mở hai mắt ra ngồi dậy. Cô gái lập tức quỳ sụp xuống đất, e sợ sẽ chọc giận hấn ta.

Vương Thắng phát phát tay cho cô ta lui sau đó nhíu mày quan sát Nhất Ngạn, Nhất Ngạn rất thản nhiên để cho hấn ta đánh giá, một tay còn đút trong túi quần. Tuổi tác của người bên kia phải tới quá trẻ, quả thực có chút nằm ngoài dự đoán của Vương Thắng nhưng nhiệm vụ lần này không phải chuyện đùa, đối phương cũng hiểu được đạo lý này nên chắc chắn sẽ không phải một người không biết chút gì đến đây. Bọn hấn đã lăn lộn nhiều năm nên không ngu ngốc đến mức đánh giá đối phương chỉ bằng tuổi tác.

“Hàng đã mang tới chưa?” Điều Vương Thắng quan tâm nhất vẫn là việc này.

Nhất Ngạn đặt cái vali luôn mang theo bên người lên để chính giữa trên bàn. Vương Thắng mở ra kiểm tra, dùng đầu ngón tay xé bao sau đó lấy một ít bột trắng vê một chút rồi cho vào trong miệng nhắm nuốt sau đó nhổ ra... Quả nhiên là hàng có độ tinh khiết rất cao, hấn ta khẽ gật đầu: “Quả nhiên anh Hùng không để cho người ta thất vọng.”

“Hàng là của anh Cao, bọn tôi ở Đài Bắc chỉ phụ trách cung cấp tiền.” Nhất Ngạn bổ sung.

“Tôi biết. Chúng ta hợp tác ba bên, luôn luôn hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một bên nào cũng không được.” Một lúc sau Vương Thắng mới hơi mỉm cười, kéo một cái ghế bảo Nhất Ngạn ngồi xuống: “Ngồi đi.”

Nhất Ngạn cũng không khách sáo trực tiếp ngồi xuống.

Vương Thắng nói: “Anh Hùng bảo cậu đến đây lần này ngoại trừ mang hàng tới thì còn chuyện gì khác không?”

Nhất Ngạn nói: “Còn bảo tôi nhân tiện qua Myanmar xem thử có thể giúp đỡ được gì hay không.”

Vào lúc này, ánh mặt trời như tối lại, ánh mắt vốn rất thản nhiên của Vương Thắng dần dần trở nên âm trầm: “Đó giờ khi giao dịch chỉ cần để ý đến hàng, còn phía bên Myanmar thì đại ca của bọn tôi và anh Hùng của cậu vẫn luôn duy trì quan hệ tốt đẹp, không can thiệp vào chuyện của nhau. Lần này anh Hùng làm vậy là có ý gì?”

“Tôi chỉ biết vậy cũng không rõ lắm.” Nhất Ngạn cười cười chẳng hề sợ hãi.

Vương Thắng lạnh lẽo nói: “Nếu là chuyện lớn thì tại sao lại phải thẳng nhóc chết tiệt miệng còn hôi sữa đi? Đừng nói tôi không tin, đổi lại là người khác thì cũng chẳng ai tin.”

Nhất Ngạn nhíu mày cười cười, bắt chéo đôi chân thon dài, không hề tỏ vẻ xấu hổ hay giận dữ mà những thiếu niên ở tuổi này thường bộc lộ ra sau khi chịu nhục, vẻ mặt của cậu vẫn rất thản nhiên: “Triệu Gia Khôn cũng là một nhân vật có tiếng ở Tam Giác Vàng lại dùng một tên tội phạm vượt ngục từ nhà tù Tây Bắc như anh mà không sợ một ngày nào đó quân đội của chính phủ Cộng hòa Liên bang Myanmar và Vương quốc Thái Lan hợp tác mang đến phiên phúc không thể lường được cho anh ta, nên nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không tin anh ta sẽ dùng anh.”

“Thằng nhóc chết tiệt, mày nói nhằm con mẹ gì đó? Dám nói anh Thắng của bọn tao như vậy!” Một tên bên cạnh túm lấy cổ áo Nhất Ngạn xách lên cao.

Nhất Ngạn cười nói: “Muốn đánh sao?”

“Thằng nhóc chết tiệt, mày chán sống rồi đúng không? Hôm nay tao phải đánh chết con mẹ...”

“Buông cậu ta ra.” Vương Thắng cúi đầu nói.

“Nhưng mà đại ca...”

“Tao không nói lần thứ hai.”

Tên kia run lập cập vội vàng đứng sang một bên. Nhất Ngạn sửa lại cổ áo đưa mắt nhìn bốn phía: “Nơi này ăn ở sơ sài, nói là chỗ chó ở cũng không sai, đúng là răng nanh sắc nhọn thích cắn bậy.”

“Mày...” Tên kia tức giận định chửi lại thì bị ánh mắt rét lạnh của Vương Thắng khiến cho câm miệng.

Vương Thắng vỗ quần ngồi dậy khỏi ghế dựa, lúc này hắn ta mới nhìn thẳng Nhất Ngạn, im lặng đánh giá một lúc sau đó mở miệng nói: “Ba ngày sau bọn tôi khởi hành, cậu chuẩn bị đi.”

Mọi người đang chuẩn bị tản ra thì đột nhiên có một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến. Một tên đầu trùm khăn đang xông tới nơi này đánh về phía Nhất Ngạn. Đâu cô ve đang phơi nắng ở bên ngoài lều đều bị hắn ta đạp nát. Nhất Ngạn hơi nhíu mày, chờ hắn tới gần mới né sang bên cạnh, tránh nắm đấm của

hắn ta sau đó đá vào mạn sườn rồi quật hẳn ngã xuống đất. Nhất Ngạn mang giày thể thao giẫm lên mặt hắn ta, để lại một dấu giày rất rõ ràng.

Tên trùm khăn ra sức giãy giụa nhưng không hề có tác dụng.

Nhất Ngạn hứng thú nhìn hắn ta vùng vẫy giãy chết, trong mắt đầy vẻ mỉa mai.

“A Phát, cậu nổi điên cái gì vậy?” Vương Thắng lạnh lùng liếc nhìn hắn ta: “Nếu không phải nể mặt Đao Ba thì cậu nghĩ tôi sẽ để cậu lại đây? Tuy chúng ta đều trốn ra từ Tây Bắc nhưng nếu làm hỏng chuyện của tôi thì lập tức cút đi cho tôi!” Cho dù Vương Thắng có làm gì thì tên trùm khăn vẫn hành động giống như không có đầu óc, hiển nhiên là đang tát vào mặt Vương Thắng một cái, quét sạch mặt mũi của hắn ta khiến trong lòng Vương Thắng cực kỳ căm tức.

Sau đó Vương Thắng bảo mấy tên đàn em đi lên không chế tên trùm khăn. Vẻ mặt tên trùm khăn vô cùng điên cuồng, liều mạng rống lên: “Anh Thắng, đừng tin nó, thằng nhóc này là ‘Châm’, chính nó đã giết anh Đao Ba và thằng lùn!”

Vương Thắng biến sắc quay lại đánh giá Nhất Ngạn lần nữa.

Nhất Ngạn vẫn rất thoải mái tự nhiên không hề né tránh: “Nếu thật là tôi thì hay rồi, làm sao tôi có thể là ‘Châm’ được? Có cảnh sát nào lại tùy tiện nổ súng giết người?”

Nhất Ngạn không thừa nhận hơn nữa còn phui rất sạch sẽ thể nên tên trùm khăn không còn cách nào phản bác được cậu. Dựa theo logic bình thường mà nói là không thể nào. Nhưng người này... Không biết tại sao luôn làm cho người ta cảm thấy mình không đứng đắn.

Tên trùm khăn cũng bị Nhất Ngạn xoay đến chóng mặt.

“Được rồi, cậu làm ồn đủ rồi đấy, cút mau. Nếu Đao Ba mà thấy dáng vẻ hèn hạ này của cậu thì có chết cũng không được yên tâm.” Cuối cùng Vương Thắng lên tiếng.

Tên trùm khăn đành phải cắn răng nuốt hận vào bụng.

Mấy tên khác dẫn hắn đi ra ngoài, trên danh nghĩa là “dẫn đi” nhưng lại bẻ tay hắn ra sau lưng. Tên trùm khăn rất rõ ràng Vương Thắng chỉ coi hắn như một con chó không hơn không kém, Vương Thắng tuyệt đối không cho phép hắn nghi ngờ uy nghiêm của mình. Lúc hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Nhất Ngạn cười nháy mắt với hắn giống như đang giễu cợt hắn không biết tự lượng sức mình.

Đang ở hang ổ của địch nên chắc chắn chẳng ai làm loại chuyện gây thù kết hận này nhưng Nhất Ngạn trời sinh đã không giống người khác.

Tên trùm khăn tức giận đến sùi bọt mép, càng nghĩ càng tức, ánh mắt nhìn Nhất Ngạn cũng càng oán độc.

Căn lều trở về trạng thái yên tĩnh.

Ánh mắt Vương Thắng dừng lại trên người Nhất Ngạn trong giây lát, tuy rằng hắn không tin lời “A Phát” nói nhưng trong lòng vẫn có nghi kỵ. Dường như thiếu niên trước mắt này luôn trấn tĩnh đối với mọi chuyện, cho dù hắn đánh giá cậu ta như thế nào thì vẻ mặt cậu ta vẫn rất tự nhiên, còn luôn ung dung cười nhạt.

“Đại ca, bọn em phát hiện một người!” Bên ngoài có người đi vào thông báo.

Vương Thắng nhíu mày: “Kẻ nào?”

Khi Vương Thắng nói câu này thì Thanh Hà cũng bị kéo vào. Bị mấy gã đàn ông đẩy nên cô ngã sấp xuống mặt sàn trong lều, khuỷu tay cạ vào nền xi măng da bong cả mảng. Cô đứng lên lo lắng hoảng sợ nhìn ngó chung quanh. Thật không ngờ chỗ này lại nguy hiểm như vậy, càng không nghĩ đến... Nhất Ngạn lại ở chung với đám người này.

Nếu như biết cậu ta tới gặp đám người tội ác chồng chất này thì nhất định cô sẽ không bao giờ đi theo!

Trước đó cô đã nghe thấy rõ ràng bọn người này chính là đám tù vượt ngục ở nhà tù Tây Bắc.

Cô ngẩng đầu nhìn Nhất Ngạn, vẻ mặt cậu vẫn không hề thay đổi, đôi mắt hơi khép hờ giống như không quen biết cô.

Vương Thắng đạp Thanh Hà xuống nền xi măng: “Nói mau, là ai phái cô tới?”

Thanh Hà cố hết sức lắc đầu: “Không có... tôi chỉ... đi nhầm. Đại ca, xin anh thương xót, thả tôi đi.”

“Thả cô?” Vương Thắng cười lạnh: “Cô tưởng đầu tôi toàn chứa phân hay sao? Không nói cũng được, dù sao mấy anh em ở đây lâu nay cũng nghẹn sấp chết rồi mà không có phụ nữ, vừa đúng lúc lấy ra giải khuây vậy.” Hắn ta nhấc chân lên đá Thanh Hà tới chỗ đám người.

Vương Thắng vừa nói xong thì mười mấy tên lập tức đồng loạt xông lên xé rách váy cô.

Thanh Hà bị dọa đến khóc thét âm ỉ.

Chương 24

Có rất nhiều bàn tay đang sờ soạng lung tung trên người cô, đùa bỡn, xé rách quần áo cô. Thanh Hà túm chặt lấy quần áo của mình, giãy giụa đá đạp lung tung nhưng cô làm thế chỉ càng kích thích sự ham muốn của đám cầm thú này mà thôi. Cô chỉ biết nghiêng răng chống cự với hai hàng nước mắt giàn giụa.

Một tên bắt được mắt cá chân cô nắm chặt trong tay vuốt ve nói: “Chân cô em vừa trắng vừa mịn, rất đẹp, làm anh đây không nhìn được nữa!”

Tiếng kéo khóa quần vang lên, tên đàn ông đó tuột quần xuống móc thứ đồ bẩn kia ra đặt ở bên miệng Thanh Hà, hắn đang định túm tóc kéo cô lại thì có người giữ chặt vai hắn từ phía sau: “Vội gì chứ?”

Tên đàn ông đó quay đầu lại thì phát hiện người ngăn cản mình là thằng nhóc có khuôn mặt đẹp trai kia, hắn ta sừng sốt mất một lúc sau đó giận dữ quát: “Ông đây phải làm con nhỏ này ngay bây giờ, mày phá đám cái gì? Chẳng lẽ mày cũng muốn tham gia?”

Nhất Ngạn không nhìn Thanh Hà đang nằm trên mặt đất, cậu cười một cái, quay đầu lại nói với Vương Thắng: “Tôi có một tin tức muốn bán cho anh Vương, bù lại hôm nay anh cho tôi mặt mũi, đưa người phụ nữ này cho tôi đi.”

Nhất Ngạn mỉm cười còn Vương Thắng lại không có cảm xúc gì. Trong chớp mắt này, hai người đều không ai nói gì cả.

Một lúc sau Nhất Ngạn mới đi đến bên cạnh Vương Thắng, kê tai hắn nói nhỏ mấy câu. Lúc này sắc mặt Vương Thắng mới hòa hoãn một chút: “Làm sao tôi biết tin tức là thật hay giả?”

“Tôi còn ở đây, hơn nữa mấy ngày sau sẽ đến Myanmar ở tạm với anh Triệu vài ngày, nếu như tôi nói dối, đến chừng ấy anh muốn làm gì tôi thì cứ làm.”

Vương Thắng ra hiệu sau đó dẫn một đám người rời khỏi căn lều. Có mấy tên cầm hận trừng mắt liếc nhìn bên này sau đó nhỏ mấy bãi nước miếng, ánh mắt vẫn thèm thuồng quét qua quét lại trên người Thanh Hà. Thanh Hà túm chặt cái áo đã bị rách toạt, váy cũng bị rách ít nhiều.

Gió lạnh luồn vào váy khiến hai chân cô lạnh toát. Cô ôm chặt vai, ngồi bệt dưới đất.

Đột nhiên có một bàn tay đưa ra giữa không trung: “Đứng lên đi.”

Thanh Hà ngẩng đầu, ánh mắt có chút sừng sốt, ngập ngừng khi thấy Nhất Ngạn.

“Thật là phiền phức.” Nhất Ngạn cúi người, bồng cô lên, nhàn nhã rời khỏi căn lều đầy mùi phân và nước tiểu gà. Bây giờ là chạng vạng tối, sắc trời dần trở nên đen hơn, cây cối cành lá ở con đường nhỏ cũng bị nhuộm thành một màu rắng đỏ buồn bã, thê lương.

Mặt trời đỏ rực dần dần lặn ở dãy núi phía xa.

Khu này rất lớn, Nhất Ngạn ôm cô đi về phía Tây, cậu bước đi trên con đường nhỏ làm bằng đá xanh, bên cạnh có rất nhiều bướm màu xanh lam dập dờn bay lượn, thỉnh thoảng đi được mấy bước lại thấy có vài bông sứ màu vàng nhạt ló đầu ra, tô điểm thêm cho màu sắc đơn điệu của nơi này. Phía Tây có một

rừng trúc, sau đó là một vườn rau xanh xuất hiện trong tầm mắt, thấp thoáng trong màu xanh tươi tốt của trúc.

Đột nhiên có một người xuất hiện ở con đường nhỏ nối liền giữa vườn rau xanh và rừng trúc.

Nhất Ngạn cũng đang đi trên con đường quanh rừng trúc này.

“Đứng lại!” Đằng sau có người hô lên một tiếng.

Nhất Ngạn ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy là tên đàn ông bị anh đoạt lại Thanh Hà lúc nãy. Nghe những người khác gọi thì hình như hắn tên là “A Toàn”. Sắc mặt hiện giờ của hắn không được đẹp cho lắm, ánh mắt hung ác nham hiểm giống như chó hoang sắp sửa nhào lên.

Chó hoang?

Nhất Ngạn đột nhiên cảm thấy cách so sánh này rất thích hợp nên bật cười ra tiếng.

“Mày cười cái gì?” A Toàn cảm thấy mình đang bị sỉ nhục.

Nhất Ngạn nói: “Tôi trời sinh đã thích cười, anh có ý kiến gì không?”

“Để một lát nữa tao xem mày có còn cười cười được không.” Nói xong hắn rút con dao quân đội lóe lên ánh sáng lạnh lẽo từ trong tay áo ra, xoay tròn trong lòng bàn tay.

Nhất Ngạn kinh ngạc: “Dao à? Anh muốn làm gì?”

“Làm thịt mày!”

“Làm thịt tôi?” Nhất Ngạn để Thanh Hà xuống, kéo cô vào người sau đó cúi đầu nắm mũi cô: “Có nghe thấy không? Vì cô mà anh ta muốn làm thịt em đấy.”

Thanh Hà suýt chút nữa bị nụ cười mỉm của Nhất Ngạn mê hoặc, nụ cười của cậu cực kỳ thân thiết, cực kỳ quyến rũ. Ngay sau đó thân thể của cô cảm thấy lạnh lẽo, đầu óc lập tức trở nên tỉnh táo vì bị gió trên sườn núi thổi qua. Trong tiềm thức có một giọng nói nói cho cô biết... Cách cậu ta xa một chút, cậu ta không phải là người tốt, thậm chí có thể là rắn chuột một ổ với những tên tội phạm này, nếu không phải vậy thì tại sao lúc giết người ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, hơn nữa lúc này còn ở chung với đám người này?

Cô né tránh ánh mắt của Nhất Ngạn nhưng lại không nhịn được nhích lại gần chỗ cậu. So với Nhất Ngạn thì người ở đối diện lại càng làm cho cô thù ghét. Nhất Ngạn sờ đầu cô sau đó vòng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô: “Cô sợ hả? Chỉ là một con chó nhỏ thì có gì phải sợ?”

A Toàn tức giận đến nổi gân xanh: “Mày nói gì?”

“Không nghe được hả?” Nhất Ngạn ngạc nhiên nói: “Tôi nói anh là chó, một con chó không biết cắn người.”

A Toàn lập tức nắm con dao quân đội, xông về phía trước.

Nhất Ngạn buồn cười, chờ khi hấn đến gần mới nhấc chân đá vào nửa người dưới của hấn. Dao trong tay A Toàn rơi xuống đất, hấn che hạ thân, lăn qua lăn lại, vẻ mặt khổ sở. Tiếng kêu rên của hấn vang vọng trong rừng trúc dẫn tới sự chú ý của những người khác. Đến khi có tiếng bước chân truyền đến từ vườn rau thì A Toàn mừng rỡ, chỉ vào Nhất Ngạn: “Tao... mày chờ xem.”

Nhất Ngạn cười cười, tay trái thả lỏng bên người, đột nhiên có một cái bóng màu xanh lướt qua sau đó rơi xuống mặt A Toàn.

A Toàn nghi ngờ cầm lên xem thì thấy là một con rắn lục đang phun cái lưỡi màu tím hồng.

“A...”

Lúc này ở cuối con đường nhỏ xuất hiện không ít người, sau khi thấy A Toàn té ngã xuống đất thì tất cả đều xông lên. Tay chân A Toàn run rẩy, một tay ôm cổ của mình, tay còn lại bóp chặt tay kia, hai mắt trợn trừng, sắc mặt đỏ bừng, sau khi co giật vài cái thì bất động. Con rắn lục bò xuống mặt đất, chỉ chớp mắt sau đã biến mất ở rừng trúc gần đó.

“Đúng là xui xẻo, uống nước lạnh mà cũng bị mắc răng, đang đi đường êm đẹp mà cũng có thể bị rắn cắn.” Nhất Ngạn cười cười, ôm Thanh Hà xoay người rời đi, cũng chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt tái nhợt của mấy người còn lại.

Sau khi vòng qua rừng trúc thì có người tới thông báo chỗ ở của Nhất Ngạn đã chuẩn bị xong.

Cuối rừng trúc là một khe núi yên tĩnh, phía đông là bãi đá khá cao, phía trên mọc đầy rêu xanh, chông chát lên nhau giống như một cái cầu thang màu xanh từ bãi đá xuống mặt đất. Có một dòng suối nhỏ chảy róc rách qua những khối đá xanh lồi lõm sau đó đọng lại ở chỗ trũng phía Tây tạo thành một cái hồ nhỏ, đường kính khoảng vài chục mét.

Trong khe núi rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước “Ào ào”.

Ở bên bờ phía Nam của dòng suối nhỏ có một nhà gỗ nhỏ màu nâu nằm yên tĩnh ở nơi đó, trên bãi cỏ chung quanh nở đầy hoa màu vàng nhạt, màu tím nhạt. Hoa sứ màu đỏ nhạt cùng với những chiếc lá vàng từ trên núi rơi xuống tô điểm thêm cho khe núi toàn là màu xanh.

Quả thật là một thế ngoại đào nguyên.

Trong lòng Thanh Hà không khỏi bình tĩnh lại, cô cố gắng hít thở không khí trong lành ở nơi này. Có vài chiếc lá của cây bạch quả rơi xuống trên vai cô, cô vừa định đưa tay lên lấy xuống thì Nhất Ngạn đã nhanh hơn cô một bước sau đó diu dàng nhìn cô rồi hôn cô một cái.

Sắc mặt Thanh Hà ửng hồng, xách làn váy có hơi ẩm ướt chạy về phía nhà gỗ.

Sau khi chạy tới nhà gỗ thì cô đưa tay đẩy cửa nhưng không biết tại sao đẩy mãi cũng không được. Nhất Ngạn từ từ đi tới từ phía sau cô, cười khẽ một tiếng

sau đó đưa tay đẩy then cửa bằng sắt trên cánh cửa gỗ, lúc này cửa gỗ tự động mở ra làm cho Thanh Hà lão đảo, suýt chút ngã về phía trước.

Nhất Ngạn kéo cô vào cửa.

Nhà gỗ không lớn, bày biện bên trong cũng rất khác biệt. Ở trong góc tường có một chiếc giường bằng gỗ khá lớn, trên đó trải một chiếc chăn bông mỏng có hình ô vuông màu xanh lam. Chính giữa là một cái bàn vuông được làm bằng những cành cây nhỏ, bên cạnh là hai cái đệm nhung màu vàng dùng để ngồi. Cửa sổ nằm ở phía Nam căn phòng được mở trực tiếp ở trên tường gỗ, cửa sổ được gắn một lớp kính thủy tinh mờ có in hoa. Trên tường treo mấy cái đầu lâu có sừng được buộc lụa đỏ của trâu và dê tạo cho người ta cảm giác mộc mạc nguyên thủy.

Nhất Ngạn sờ chăn mền một chút: “Có lạnh hay không vậy, trời lạnh như vậy mà cho có cái chăn mỏng lét, làm vậy không phải cố tình muốn người ta ôm nhau sưởi ấm sao?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó?” Thanh Hà vội nói.

Nhất Ngạn chấp hai tay sau lưng, cúi đầu cười khẽ, bước từng bước qua chỗ cô: “Em nói vẫn chưa rõ sao? Cô nam quả nữ hơn nữa lại mệt mỗi cả ngày, em mệt rồi nên muốn làm chút chuyện em thích.”

Thanh Hà không ngừng lui về phía sau, lùi mãi đến bên giường sau đó ngồi phịch xuống giường. Nhất Ngạn cúi người xuống khiến cô phải chống hai tay ngả người về sau nhưng vẫn không thể ngăn cản Nhất Ngạn nắm cầm mình, kéo đến trước mặt cậu ta: “Cô sợ sao?”

“Tôi...” Cô cắn răng, hất tay cậu ta: “Rốt cuộc cậu và những kẻ bắt cóc kia có quan hệ gì với nhau?”

Rõ ràng là cô không tin anh.

Nhất Ngạn hơi ngẩn ra, vẻ mặt có chút lạnh lẽo: “Không phải cô đã thấy được sao?”

“Tôi... tôi không tin! Cậu không phải là loại người này.” Thanh Hà thốt lên. Mũi cô run nhẹ, ánh mắt dao động nhìn thẳng vào mặt Nhất Ngạn. Sắc mặt Nhất Ngạn hơi hòa hoãn, ngồi xuống bên giường cười cười: “Vậy trong mắt cô em rốt cuộc là người như thế nào?”

“Cậu...” Thanh Hà không biết nên nói thế nào khi nhìn thấy nụ cười của cậu, ở thời điểm không có người khác thì cô sẽ cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy nụ cười của cậu đồng thời cũng sợ hãi việc cậu tiến đến gần cô. Vừa rồi khi ở trước mặt những kẻ bắt cóc kia thì cậu giống như một cọng rơm cứu mệnh nên cô mới bắt lấy theo bản năng. Cô tin tưởng cậu không? Chính Thanh Hà cũng không rõ nữa.

Trong tiềm thức, cô không nghĩ cậu là người như vậy.

Nhưng nếu như không có liên quan thì tại sao cậu lại ở chung với đám người này? Cậu không giống như người đại gian đại ác nhưng cũng không giống người tốt.

Thanh Hà lo được lo mất.

“Không muốn nói thì thôi.” Nhất Ngạn nhìn cô chăm chăm một lát, thẳng đến khi Thanh Hà cúi đầu mới hài lòng, cười. Sau đó có tiếng sột soạt vang lên, Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn sang thì lập tức che ánh mắt lại: “Tại sao cậu lại cởi quần áo?”

“Đương nhiên là đi ngủ. Trong nhà này chỉ có một cái giường, chẳng lẽ cô bắt em ngủ bên ngoài?” Nhất Ngạn cởi hết chỉ chừa lại một cái quần lót, cậu ôm cô nhét vào trong chăn sau đó tắt cây đèn cây bên giường.

Cả người Thanh Hà cứng đờ, liều mạng dựa vào trong góc tường. Cô lui vào bên trong một chút thì Nhất Ngạn sẽ xích vào trong một chút đến khi cô không còn động đậy mới thôi. Cậu ta ôm cô từ sau lưng, đầu gối ở trên cổ cô. Thanh Hà không dám động một chút nào dù chỉ là ngón chân, lúc này cơ thể nóng như lửa của Nhất Ngạn đang dán sát vào cô, hai bàn tay to lớn vòng qua eo cô, một tay ôm eo cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa nắn ngực cô.

“Nhất Ngạn!”

“Suyt...” Nhất Ngạn đặt ngón tay ở bên môi cô, trong bóng tối, giọng nói của cậu có chút khàn khàn giống như hải yêu, trong đó có một loại đầu độc khó diễn tả bằng lời: “Chỉ cần cô không động đậy lưng tung thì em sẽ không làm gì cô. Nếu cô cứ lộn xộn thì em không dám bảo đảm bất cứ chuyện gì.”

“Nếu tôi không động đậy thì cậu sẽ bỏ qua cho tôi sao?” Giọng nói Thanh Hà hơi run rẩy, thân thể đang dán ở phía sau lưng cô rất rắn chắc cường tráng, cánh tay cũng rất mạnh mẽ, cô hoàn toàn không thể chống lại cậu nên hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào lương tâm của cậu. Chỉ có điều Nhất Ngạn có lương tâm sao?

Thanh Hà không dám khẳng định cậu có thể lật lọng hay không.

Nhất Ngạn cười nói: “Em có thể lừa người khác chứ không bao giờ lừa cô.”

“Không, cậu thích nhất là gạt tôi.” Thanh Hà phản bác.

“Bị cô phát hiện rồi.” Nhất Ngạn cười càng vui vẻ hơn, anh dùng đầu ngón tay chơi đùa cảm cô: “Được rồi, được rồi, em thừa nhận, ai bảo em thích cô như vậy đây.”

Là thích sao?

Có quỷ mới thích.

Không phải là đang chọc ghẹo cô sao?

Nhất Ngạn là người ngang tàng, tùy tính, phóng túng nên mới khiến Thanh Hà thiếu thôn cảm giác tin tưởng.

Đột nhiên có một vật cứng nóng hằm hập chọc vào khe mũi cô, hơn nữa còn giống như có sinh mệnh nảy lên vài cái. Thanh Hà sững sờ, không dám tin: “Cậu...”

Dù cô có ngốc thì cũng biết đó là cái gì.